

стаята влѣзе разтреперанъ Пенчо. Стисналъ двѣтъ си рѣце предъ устата, той само мигаше и дума не можеше да продума. Рече да пошепнентъщо, но Цанка не го разбра. Тогава Пенчо заключи вратата, посочи къмъ пруста и таинствено издума:

— Джудже!

Цанка не знаеше какво е видѣлъ Пенчо. Помисли си, че ще заиграятъ друга нѣкоя игра. Намуси се и кресна:

— Искамъ картофи! Защо не донесе картофи?

Пенчо затули устата ѝ съ ржка и пришепна:

— Въ картофитѣ има джудже!

Но Цанка не искаше и да чуе. Кресна още по-силно:

— Искамъ картофи, чу ли? Ако не — сама ще ида да взема.

И преди Пенчо да успѣе да я задържи, тя се озова на двора. Но щомъ погледна голѣмата купчина картофи, ревна, колкото ѝ гласъ държеше, побѣгна презъ пруста, спъна се о прага на вратата и се простна по очивъ краката на Пенча.

— Едно малко човѣче съ разперени рѣце стои въ картофитѣ! — извика тя.

Пенчо я издърпа навътре, пакъ заключи и страхътъ нахлу съ двойна сила въ сърдцето му.

— Джудже, нали ти казахъ?

— изхленца той. — Дошло е отиѣкжде, отгде ли е дошло?

Пенчо и Цанка се загледаха вторачено. Не можеха да отговарятъ на този страшенъ въпросъ. Изведнажъ Пенчо посочи прозореца, направи знакъ съ ржка и едвамъ чуто хлипна:

— Да бѣгаме!

Отвори прозореца, проврѣ крака и нали бѣше низко, — изскочинавѣнъ. Помогна и на Цанка да се пѣхне и, като я пипна здраво за ржката, повлѣче я бѣгомъ къмъ градината.

Минчо Гологрѣдиятъ и жена му бѣха изкопали морковитѣ и ги носѣха въ човалчета въ кѣщи. Като ги срещнаха децата, и дветѣ викнаха уплашено:

— Джудже! Въ картофитѣ джудже!